

Tako si je mislil, ko je šel proti domu. Mimogrede stopi v prijazno gostilnico, ki je stala poleg šole, da bi izpil kozarec vina in se malo okrepčal. Ko pogleda v stransko sobo, vidi tam mladega gospodiča, s katerim se je pogovarjal gostilničar. Janku se je zdel obraz znan, vendar se ni mogel domisliti, kje ga je že videl. Mladenič je bil slabotne postave, vendar mu je sijala z obraza sreča in zadovoljnost. Lica niso pričala, da bi se gospodiču godilo posebno dobro. V tistem hipu je Janko spoznal v tem človeku nekdanjega svojega sostanovalca Tončka.

Kakor bi ga nekaj speklo v srcu, tako se mu je zazdelo v tistem hipu... Prišel je gostilničar, ki je povedal Janku, da je prišel v vas nov učitelj, po imenu Anton Čerin...

Sinko — nikar!

*Živa siničica, kos repati,
lišček in vrabec — ljubljenci zlati;
črni gavran, pisana šoja —
pridita v hišico, bodita moja!*

*Čakaj me! Nečeš
slušen mi biti,
hočem drugače
te pokoriti.*

*Vzamem kar past,
past poskočno,
nastavim tičnico,
tičnico močno,
veje odenem v lep grabeči —
lov se gotovo posreči. —*

*„Sinko moj, tega nikar!
Ptičica božji je dar.*

*Kruto bi ranila past poskočna,
smrt bi zadala ji tičnica močna.
Pusti sinico, liščka na trati,
naj se radujeta v svobodi zlati.
Ptičica božji je dar —
sinko — nikar!“*

Fran Silvester.

Luna.

*Zlatolaso solnce vstane,
glave težke pa zaspane
luna zabledi in vzdihne,
zvezdo — lučco slednjo vpihne.*

*Ko zvečer gre solnce v dvore,
vstane luna izza gore,
zvezde — lučce spet prižiga,
solнца išče — ne dobi ga . . .*

Fran Žgur.

